

43

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ภาพถ่ายสารคดีเรื่อง “สัปเหร่อ”

DOCUMENTARY PHOTOGRAPHY THE UNDERTAKER

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 78247
วัน,เดือน,ปี..... 26 ก.พ. 2551

b. 11889263
i.

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชา การถ่ายภาพ ภาควิชาศิลปะศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2549

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การถ่ายภาพสารคดี เรื่อง “สัปเหร่อ”

DOCUMENTARY PHOTOGRAPHY THE UNDERTAKER

นางสาวภัทศา เหล่าวณิชวัฒนา

Miss PHATSA LAOVANITVATANA

ภาควิชาศิลปะการถ่ายภาพ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการถ่ายภาพ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..... วันที่ 4/06/07.....
(อาจารย์ชัยวุฒิ พุดทอง)

หัวหน้าภาควิชา..... วันที่ 5.6.07.....
(อาจารย์วิศักดิ์ รักใหม่)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
คำนำ	ค
สารบัญ	ง
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมา	1
1.2 แนวความคิด	1
1.3 วัตถุประสงค์โครงการ	1
1.4 ประเด็นศึกษา	2
1.5 ขอบเขตการทำงาน	2
2 การถ่ายภาพสารคดี Documentary	3
2.1 ภาพถ่ายในแนวสารคดี Documentary	3
2.1.1 การจับประเด็นของเรื่องราว Capturing a story	3
2.1.2 ภาพย่อยประกอบ Establishing image	3
2.1.3 ภาพปฏิบัติการ Action image	3
2.1.4 ภาพบุคคล Portrait	3
2.1.5 การสร้างสรรค์เรื่องราว Creating a story	4
2.2 รูปแบบการถ่ายภาพ	4
2.2.1 ภาพเดี่ยว The single picture	4
2.2.2 ภาพกลุ่ม Picture group	4
2.2.3 ภาพอันดับตามกัน Picture sequence	4
2.2.4 ภาพชุด Picture series	4
2.3 ลักษณะงานถ่ายภาพแบบสารคดี	5
2.3.1 การเลือกหัวข้อที่จะทำสารคดี สิ่งที่ต้องคำนึงถึง	5
2.3.2 ผู้ถ่ายภาพสารคดีจะต้องตอบคำถามเหล่านี้ได้	5
2.4 การทำงานแบบช่างภาพสารคดี	5
2.5 อุปกรณ์ถ่ายภาพสารคดี	6
2.5.1 การเลือกเลนส์	6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.2	ขาตั้งกล้อง	7
2.5.3	แฟลช	7
2.5.4	การจัดถ่ายภาพ	8
2.6	บทวิเคราะห์และตัวอย่างงานศิลปะ	9
2.6.1	ประวัติของ Robert Capa	9
2.6.2	มุมมองและลักษณะของงาน	12
2.6.3	ลักษณะการทำงานและเข้าถึงสถานการณ์	12
2.6.4	ทรรศนะคติต่อสงคราม	13
2.6.5	ตัวอย่างงาน	14
3	ข้อมูลอาชีพสัปรเหอ	17
3.1	ความหมายของสัปรเหอ	17
3.2	ระบบการจัดการศพในอดีต	18
3.3	ที่มาของการเป็นสัปรเหอ	18
3.4	หน้าที่และจรรยาบรรณของสัปรเหอ	19
3.5	บทวิเคราะห์ของสัปรเหอกับความก้ำกึ่ง กำกวม	20
3.6	บุคคลที่ต้อการนำเสนอ	21
3.6.1	ประวัติคุณเนรมิต ศรีเมือง (สัปรเหอไฮโซ)	21
3.6.2	กระบวนการทำงาน	22
3.7	ข้อคิดจากอาชีพสัปรเหอ	22
4	วิเคราะห์ข้อมูล	24
5	กระบวนการสร้างงาน	25
5.1	การวางแผนในการถ่ายภาพ	25
5.2	การวางแผนและดำเนินงานก่อนการถ่ายภาพ	25
5.3	ขั้นตอนการทดลองการทำงาน	26
5.3.1	ภาพจากการทดลองถ่าย	27
5.4	ขั้นตอนการทำงานจริง	28
5.4.1	ภาพผลงาน	29
6	สรุปผล	48
	บรรณานุกรม	49
	ประวัติผู้แต่ง	50

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์ การถ่ายภาพสารคดี เรื่อง “ สัปเหร่อ ”
 DOCUMENTARY PHOTOGRAPHY TITLED
 “ THE UNDERTAKER ”

ชื่อ นางสาว ภัทศา เหล่าวิชวัฒน์นา
 สาขาวิชา การถ่ายภาพ
 คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์
 ปีการศึกษา 2549
 อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ชัยวุฒิ พุฒทอง

บทคัดย่อ

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการถ่ายภาพสารคดี ตลอดจนเรียนรู้กระบวนการทำงานและวางแผนอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยการวิเคราะห์แนวความคิดของช่างภาพที่มีชื่อเสียงและตัวอย่างงาน โดยนำมาประยุกต์และพัฒนางานของข้าพเจ้าเอง

ที่มาของศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ สืบเนื่องมาจากการเข้าร่วมพิธีกรรมฅาปนกิจนั้นเองทำให้ข้าพเจ้าเห็นแง่มุมหนึ่งของอาชีพสัปเหร่อทำให้เกิดแนวคิดที่ต้องการนำเสนอการดำเนินชีวิตในวันหนึ่งของเขา ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเขาเป็นบุคคลสุดท้ายที่กระทำต่อร่างกายและสังขารของผู้วายชนม์เรื่องราวของเขาไม่เพียงแต่จะสะท้อนถึงความภาคภูมิใจในการทำงานเท่านั้น ยังสะท้อนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตที่ทุกคนต่างหนีไม่พ้นความตาย มีเพียงแต่ความดีเท่านั้นที่จะคงอยู่ตลอดไป

ภาพถ่ายที่นำเสนอจึงเป็นภาพถ่ายที่บอกเล่าเรื่องราวการทำงาน , ครอบครั , บุคคลที่ชื่นชอบในการทำงานของเขา , ตลอดจนแง่คิดในการดำเนินชีวิตซึ่งข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าศิลปนิพนธ์ฉบับนี้จะสะท้อนอีกมุมมองหนึ่งของอาชีพสัปเหร่อ และทำให้ผู้ชมเกิดทัศนคติอีกแง่มุมหนึ่งต่ออาชีพนี้

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ

คุณย่า คุณพ่อ คุณอาและพี่สาว พี่แนน น้องชาย ทุกคนสำหรับกำลังใจ แรงสนับสนุนและคำแนะนำที่ดีเสมอมาเกือบทั้งชีวิต

อาจารย์ ชัยวุฒิ พุ่มทอง ที่คอยให้กำลังใจและคำชี้แนะในการทำศิลปนิพนธ์ครั้งนี้

คณะอาจารย์ที่ตรวจศิลปนิพนธ์ที่คอยชี้แนะและให้คำปรึกษาตลอดการทำงาน

อาจารย์สมทรง อาจารย์ชเนศ ที่คอยช่วยเหลือ ให้กำลังใจ สนับสนุนตลอดระยะเวลา 4 ปี

บริษัท โพลีพลัส จำกัด มหาชน ที่เอื้อเฟื้อเทปบันทึกการข้อมูลติ ๆ ในการทำงานครั้งนี้

คุณราม ลิจิต ที่ให้หนังสือสำคัญอันเป็นข้อมูลในการทำงานครั้งนี้

คุณ เนรมิตร ศรีเมือง สัปเหร่อไฮโซและครอบครัว ที่อนุญาตให้ถ่ายทำชีวิตการทำงานอยู่หลายเดือน

พี่ดำ ที่ไม่เคยรำคาญกับทุกเรื่องที่ปรึกษา อาจารย์ตอกและพี่ ๆ ที่ CREATIMGE STUDIO ทุกคนที่ช่วยเหลือเสมอและให้คำชี้แนะ

พี่บาส พี่หวก พี่ติวทุกคนที่ทำให้มีวันนี้

พี่มด พี่กิ้ง พี่อด สำหรับการช่วยเหลือทุกอย่างและความจริงใจ ตลอดจนเสียงหัวเราะในเวลาที่เราเครียด ๆ

หนู่ย สำหรับกำลังใจเยอะแยะและทุก ๆ อย่างที่นำมา

ออม จูน อัม นิว สำหรับความเป็นเพื่อนที่ดี น้ำใจที่นำมาและคอยช่วยเหลือในเวลาที่มีปัญหา

พี่กร หงส์ เปา เบล สำหรับการอุปการณ่ถ่ายภาพที่คอยช่วยเหลือในการทำงานตลอดระยะเวลา 4 ปี

เพื่อน ๆ ในคณะทุกคน ที่คอยช่วยเหลือมีมิตรไมตรีให้แก่กัน

บุคคลอีกมากมายที่ไม่ได้กล่าวถึงในที่นี้ ท่านก็เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการทำศิลปนิพนธ์ครั้งนี้

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่ให้โอกาสข้าพเจ้าได้ศึกษาที่นี่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และผู้ต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำนำ

เมื่อพูดถึงพิธีกรรมฉาบงกิจแล้ว คงไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้นบ่อยนักแต่เมื่อเกิดขึ้นกับบุคคลใกล้ชิดหรือที่เรารู้จักก็เป็นหน้าที่ที่เราต้องร่วมทางพิธีกรรมนั้นซึ่งในพิธีกรรมนั้นมีบุคคลหนึ่งที่ขาดไม่ได้เลย และทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นแง่มุมหนึ่งของหน้าที่และอาชีพที่เขาทำอยู่ ในด้านดีที่บุคคลทั่วไปมักมองข้าม คือ เจ้าหน้าที่จัดการศพหรือสัปเหร่อนั่นเอง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเขาเป็นบุคคลสุดท้ายที่กระทำต่อร่างกายและสังขารของผู้วายชนม์ ข้าพเจ้าจึงต้องการนำเสนอเรื่องราวการดำเนินชีวิตในอาชีพของเขาที่ให้ทั้งแง่คิดและประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต การไม่ประมาท และหมั่นความดีเพื่อประโยชน์ในชาตินี้และชาติหน้า

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าศิลปนิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจไม่ว่าทางใดก็ตามหนึ่งและเป็นข้อมูลแก่ผู้ที่มีทัศนคติในแง่ลบต่ออาชีพนี้ เพื่อให้ท่านได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนก่อนที่จะตัดสินใจเชื่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั่นเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมา

ด้วยความที่ตัวข้าพเจ้าเองเป็นชาวพุทธ จึงมีบ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนา พิธีกรรมฉาปนกิจศพเป็นอีกพิธีกรรมหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นแง่มุมหนึ่งของอาชีพหนึ่งที ขาดไม่ได้เลยในพิธีกรรมนี้อาชีพนี้ คือ “ สัปเหร่อ ” แง่มุมหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดแนวคิดที่ต้องการนำเสนอก็คือ เขาเป็นบุคคลสุดท้ายที่จัดการและปฏิบัติต่อสังขารและร่างกายของผู้วายชนม์โดยไม่รู้สึกรังเกียจข้าพเจ้าจึงต้องการนำเสนอรูปแบบการดำเนินชีวิตในวันหนึ่งของเขาอันรวมถึงพิธีกรรมที่สัปเหร่อต้องปฏิบัติและกระทำต่อผู้วายชนม์ เรื่องราวที่นำเสนออาจสะท้อนแง่มุมของชีวิตในท้ายสุดก็คือ การหนีไม่พ้นความตาย และไม่ประมาทต่อการมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน สิ่งที่ทำเมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ คือ การทำความดีและทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นและส่วนรวมเท่าที่เราทำได้ เพื่อผลบุญในชาตินี้และชาติหน้าต่อไป

1.2 แนวความคิด

เป็นการถ่ายภาพสารคดีที่บอกเล่าเรื่องราวการดำเนินชีวิตในวันหนึ่งของสัปเหร่อ ในเรื่องการกระทำและปฏิบัติต่อผู้วายชนม์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าสัปเหร่อเป็นบุคคลสุดท้ายที่กระทำและปฏิบัติต่อร่างกายและสังขารของผู้วายชนม์ โดยไม่รู้สึกรังเกียจ

1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อเรียนรู้การทำงานและวางแผนงานอย่างเป็นระบบ
2. ศึกษาการวางองค์ประกอบทางศิลปะและการเล่าเรื่องภาพถ่ายแนวสารคดี
3. วิเคราะห์แนวความคิดของช่างภาพ เพื่อนำมาพัฒนางานของข้าพเจ้าเอง
4. นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับอาชีพสัปเหร่อแก่ผู้ที่สนใจให้ได้รับทราบข้อมูล
5. เรื่องราวที่นำเสนอสะท้อนให้ผู้ชมผลงานไม่ประมาทต่อการมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน
6. สร้างทัศนคติอีกแง่มุมหนึ่งต่ออาชีพ สัปเหร่อ ให้ดีขึ้นแก่บุคคลทั่วไป

1.4 ประเด็นศึกษา

1. ศึกษาแนวถ่ายภาพสารคดีเชิงข่าว ในเรื่องขั้นตอนการทำงานและขั้นตอน การถ่ายภาพสารคดี
2. ศึกษาและเรียนรู้ในการเข้าถึงตัวบุคคลที่ต้องการนำเสนอ
3. ศึกษาและเรียนรู้ช่างภาพที่ถ่ายภาพแนวสารคดี เช่น Robert Capa

1.5 ขอบเขตโครงการ

ถ่ายด้วยกล้อง 135 SLR เลนส์ 24 mm , เลนส์ 200 mm , ฟิล์ม Tmax 400 , แฟลช Canon 550 EX ขนาดภาพ 10*12 นิ้ว , จำนวน 19 ภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การถ่ายภาพแนวสารคดี Documentary

2.1 ภาพถ่ายในแนวสารคดี Documentary

คือ การถ่ายภาพที่ถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ตามความเป็นจริง ออกมาในเชิงสร้างสรรค์ ไม่บิดเบือนข้อมูล และไม่ทำลายและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีอยู่ ทั้งในธรรมชาติและสังคม ให้ผู้ที่ชมรับรู้ถึงเรื่องราวได้เป็นอย่างดี ภาพที่เกิดขึ้นต้องสามารถแสดงอารมณ์ และความรู้สึกที่ช่างภาพมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และต้องแสดงออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งมีข้อมูลดังต่อไปนี้ที่ช่างภาพแนวสารคดีควรรู้

2.1.1 การจับประเด็นของเรื่องราว Capturing a story

ช่างภาพควรมีประเด็นที่ชัดเจนในการถ่ายภาพ มีเป้าหมายในการมองและมีส่วนร่วมมากกว่าเป็นแค่ผู้ดู โดยที่ช่างภาพสามารถใช้ภาพสถานที่หรือภาพบรรยากาศ บอกเล่าเรื่องราว เพื่อให้ผู้ชมเห็นคุณค่าและเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

2.1.2 ภาพย่อยประกอบ Establishing image

คือการถ่ายภาพบรรยากาศแวดล้อม ผู้ชมมีความจำเป็นต้องเห็นบรรยากาศต่างๆ เพื่อให้เกิดความรู้สึกและเข้าใจเรื่องราวได้มากขึ้น ภาพเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องเริ่มในส่วนของเรื่องราวก็ได้

2.1.3 ภาพปฏิบัติการ Action image

หมายถึง ภาพระยะกลางที่จับปฏิบัติการของคนมีส่วนช่วยให้ภาพดูน่าสนใจ และมีประสิทธิภาพในการเล่าเรื่องได้ดี

2.1.4 ภาพบุคคล Portrait

ภาพถ่ายบุคคลมีความจำเป็นอย่างมากที่จะนำไปสู่จุดจบของเรื่องราว เพราะคนย่อมมีคนสนใจในผู้คนอยู่ในธรรมชาติอีกทั้งเป็นกุญแจไปสู่ลักษณะของเนื้อเรื่อง โดยที่ผู้ชมจะยอมรับหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับมุมมองของช่างภาพ เล่นสัมพันธ์และเล่นสัมพันธ์กว้างจะช่วยถ่ายทอดได้ดี การถ่ายควรถ่ายให้เห็นเรื่องราวมากกว่าจะถ่ายให้เห็นแค่ศีรษะถึงหัวไหล่ตามแบบการถ่ายภาพบุคคล

ธรรมดา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.5 การสร้างสรรค์เรื่องราว Creating a story

การสร้างสรรค์เรื่องราวควรเริ่มจากแนวความคิดที่เป็นลำดับขั้น ก่อนที่จะมาเป็นภาพถ่ายที่มีประสิทธิภาพ การสร้างเรื่องราวที่ได้วางแผนและการเตรียมการเรื่องเวลา จะช่วยให้ภาพถ่ายถ่ายทอดแนวความคิดของช่างภาพได้อย่างชัดเจน

2.2 รูปแบบการถ่ายภาพ Documentary

2.2.1 ภาพเดี่ยว The single picture

พื้นฐานการถ่ายภาพหนังสือพิมพ์ในสหรัฐฯ คือภาพเดี่ยวที่สามารถเล่าเรื่องราวได้เป็นอย่างดี เกิดจากการวางแผนและการเตรียมงานเรื่องเวลาและการจัดจังหวะภาพให้เป็นที่น่าจดจำได้ในภาพเดี่ยว ถือเป็นบททดสอบทางด้านทักษะของช่างภาพ โดยเฉพาะภาพข่าว การมองต่อสิ่งที่ปรากฏเป็นสิ่งแรกเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของภาพ

2.2.2 ภาพกลุ่ม Picture group

ภาพกลุ่มใช้ 2 ภาพหรือมากกว่านั้นตีพิมพ์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวแบบที่เหมาะสมเป็นพิเศษ ภาพกลุ่มให้ความชัดเจนในการถ่ายทอดเรื่องราวได้ดีกว่าภาพเดี่ยว กรณีที่สถานที่นั้นมีความกว้างและใหญ่มากจนไม่สามารถถ่ายหรือเล่าด้วยภาพเดี่ยวจบ ภาพกลุ่มอาจมีทั้งที่เป็นภาพมุมกว้างเพื่อเก็บบรรยากาศ และภาพในมุมแคบเพื่อบอกถึงรายละเอียดที่ภาพมุมกว้างไม่สามารถเจาะจงลงไปได้

2.2.3 ภาพอันดับตามกัน Picture sequence

ภาพถ่ายอันดับตามกันนั้น ถ่ายตัวแบบเดียวกันในตำแหน่งเดียวกันภายในเวลาไม่กี่วินาที เพื่อแสดงอารมณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่งเช่น สีหน้าของคนที่กำลังดีใจ ปัจจุบันการถ่ายภาพด้วยวิธีนี้สามารถทำได้โดยง่าย จากกล้องที่มีมอเตอร์สำหรับเปิดม่านชัตเตอร์ด้วยความเร็วสูง

2.2.4 ภาพชุด Picture series

คือกลุ่มภาพที่เป็นเรื่องตัวแบบตัวเดิมโดยถ่ายเป็นลำดับเดียวกัน ตามกันเพียงแต่ระยะเวลายาวนานกว่า ภาพอันดับเดียวกันโดยไม่กำหนดตำแหน่งของช่างภาพ ภาพชุดจะบอกเรื่องราวกว้างกว่าแต่จะจำกัดเรื่องราวมากกว่าภาพกลุ่ม

2.3 ลักษณะงานภาพถ่ายแบบ Documentary

ภาพถ่าย Documentary เป็นลักษณะของงานภาพถ่ายที่แท้จริงแน่นอน ในบางครั้งต้องใช้การตีคุณค่าเป็นพิเศษ ดังนั้นทั้งหลักฐานและการพิสูจน์ที่เป็นเช่นนี้สามารถเรียกได้ว่าภาพถ่ายเป็นเอกสาร (คำนิยามโดยพจนานุกรม) ดังนั้นทุกๆภาพถ่ายสามารถพิจารณาเป็นเอกสารได้ถ้าประกอบไปด้วยข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์ เกี่ยวกับความพิเศษของเรื่องราวภายใต้การศึกษาเรียนรู้ต่างๆๆ นี้ถูกใช้ไม่บ่อยในทศวรรษที่19 สภาพแวดล้อมต่างๆถูกเก็บรายละเอียดด้วยภาพถ่าย ภาพถ่ายมีองค์ประกอบและรายละเอียดที่มากมาย การบันทึก การรวบรวม นั้นทำให้สามารถสร้างความสมบูรณ์ของการนำเสนอเรื่องราวต่างๆภายในโลก หรือสถานที่ต่างๆที่เกิดขึ้นมาและในขณะเดียวกันภาพถ่ายสามารถทำให้เกิดศิลปะได้อีกด้วย

2.3.1 การเลือกหัวข้อที่จะทำสารคดี สิ่งที่ต้องคำนึงถึง

1. เป็นเรื่องที่คุณผู้ถ่ายมีความเข้าใจและมีทัศนคติต่อเรื่องราวนั้น
2. ผู้ถ่ายรู้สึกถึงความหนักแน่น และการแสดงอารมณ์ของเรื่องราวนั้นมากกว่าเรื่องอื่น ๆ
3. ผู้ถ่ายสามารถตอบคำถามในเรื่องนั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน ถูกต้อง

2.3.2 ผู้ถ่ายภาพสารคดีจะต้องตอบคำถามเหล่านี้ได้

1. ทำอย่างไรผู้ชมจึงจะมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในสิ่งที่แสดงออกในภาพได้
2. ทำอย่างไรจึงจะสามารถโน้มน้าวผู้ชมให้คล้อยตามและสนใจในการติดตามเรื่องได้

2.4 การทำงานแบบช่างภาพสารคดี

การเตรียมตัวล่วงหน้าเป็นสิ่งสำคัญของงานทุกประเภท สิ่งที่ช่างภาพสารคดีจะต้องเตรียมตัว นอกเหนือไปจากการเตรียมอุปกรณ์ถ่ายภาพที่เหมาะสมกับงานแล้ว ยังต้องศึกษาข้อมูลของสิ่งที่จะต้องถ่ายภาพล่วงหน้าด้วย โดยช่างภาพจะต้องคุยกับผู้เขียนในกรณีที่ทำหนังสือสารคดี หรือช่างภาพต้องรู้ว่าจะนำเสนออะไร เพราะเมื่อรู้จุดประสงค์ของงานแล้ว จังหวะที่ควรถ่ายและการหาวิธีการถ่ายจุดสำคัญที่สุดของเรื่อง ก็จะตามมา

ความรวดเร็วและแม่นยำในการถ่ายภาพเป็นสิ่งซึ่งช่างภาพสารคดีทุกคนจะต้องมี การถ่ายภาพหลายๆ ประเภท เมื่อถ่ายพลาดอาจถ่ายใหม่ได้ แต่กับการถ่ายภาพสารคดีอาจมีโอกาสดังกล่าวเพียงครั้งเดียวที่จะถ่ายได้ ถ้าพลาดโอกาสอาจรอปีหน้า อีกสิบปีหรือไม่มีโอกาสอีกเลยก็เป็นได้ นั่นหมายถึงการเสียนาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิ่งสำคัญอีกเรื่องหนึ่งก็คือ ช่างภาพสารคดีต้องมีความรวดเร็วในการแก้ปัญหา หากพลาดภาพที่ต้องการจะต้องหาวิธีแก้โดยหาภาพอื่นมาทดแทนให้ได้โดยมีความหมายใกล้เคียงกัน

2.5 อุปกรณ์ถ่ายภาพสารคดี

อุปกรณ์สำหรับใช้ในการถ่ายภาพสารคดีก็ไม่ได้แตกต่างจากอุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายภาพอื่น ๆ เพราะงานสารคดีมีความหลากหลาย เลนส์ที่ใช้มีตั้งแต่เลนส์มุมกว้าง ไปจนถึงซูเปอร์เทเลแฟลช ขาค้างกล้อง ฟิลเตอร์ ฯลฯ

ขนาดของกล้องที่ใช้ถ่ายภาพสารคดีนั้นสามารถใช้กล้องได้ทุกขนาดตั้งแต่คอมแพคไปจนถึงกล้องถ่ายขนาดใหญ่ (VIEW CAMERA) แต่อุปกรณ์ที่เหมาะสมที่สุดคือ กล้อง SLR 35 มม. เพราะสามารถควบคุมกล้องได้ตามต้องการ มีอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เลือกใช้มากที่สุด และสิ่งสำคัญคือมีน้ำหนักเบาไม่มากจนเกินไป มีความคล่องตัวสูงพร้อม ๆ กับให้คุณภาพของภาพที่ดีด้วย

2.5.1 การเลือกเลนส์

เนื่องจากงานถ่ายภาพสารคดีจะต้องมีการสื่อความหมายให้เห็นชัดเจนในภาพนั้นคือ ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ในการถ่ายภาพคน นักถ่ายภาพทั่วไปมักชอบใช้เลนส์เทเลในช่วงปานกลาง เพราะไร้ความผิดเพี้ยนให้ภาพคนที่เหมือนจริงพร้อม ๆ กับฉากหลังที่พรางเบลอสวยงาม แต่การถ่ายภาพคนในความหมายสารคดี วิธีการถ่ายคนแบบนั้นเป็นเพียงรูปแบบหนึ่งเท่านั้น การถ่ายภาพคนในความหมายสารคดีก็ต้องสื่อความหมายให้ได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไรเช่นกัน ดังนั้นช่างภาพสารคดีจึงนิยมที่จะใช้เลนส์มุมกว้างถ่ายคนมากกว่า เพราะองศาการรับภาพที่กว้างนั้นสามารถเก็บภูมิประเทศรายล้อมละเรื่องราวที่คนผู้นั้นทำอยู่ได้แต่ต้องเน้นตัวคนให้ชัดเจนพอสมควร วิธีการคือการเดินเข้าไปถ่ายใกล้สัก ๑-๒ เมตร ด้วยเลนส์มุมกว้างไม่ต่ำกว่า 28 มม. นั่นเอง

แต่ไม่ใช่ว่า งานถ่ายภาพคนในเชิงสารคดีจะต้องใช้แค่เลนส์มุมกว้างอย่างเดียว บางครั้งอาจมีข้อจำกัดบางประการที่ทำให้ช่างภาพไม่สามารถเข้าไปใกล้ได้ เลนส์เทเลจะสนองตอบปัญหานี้ได้ดี หรือการต้องการเน้นให้เห็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดชัดเจน เช่น แก้มของร่างทรงที่มีเหล็กแหลมเสียบอยู่ในงานเทศกาลกินเจ ซูเปอร์เทเลดูจะใช้งานได้ดีกว่าการเข้าไปถ่ายด้วยเลนส์มาโครแบบจ่อติดแก้ม

2.5.2 ขาดังกล้อง

ขาดังกล้องจำเป็นมากสำหรับการถ่ายภาพให้คมชัดและคุณภาพสูง โดยเฉพาะในที่ ๆ มีแสงน้อยและใช้เลนส์เทเลก่าถึงขยายสูงหรือภาพทิวทัศน์ต่าง ๆ ขาดังกล้องนอกจากจะช่วยให้กล้องนิ่งทำให้ภาพคมชัดไม่สั่นไหวและไม่เอียง แล้วยังใช้ให้การจัดองค์ประกอบภาพง่ายขึ้นด้วย

แต่อย่างไรงานถ่ายภาพสารคดีในบางครั้ง โดยเฉพาะกับการถ่ายภาพคนที่ต้องอาศัยความว่องไวอย่างมากการใช้ขาดังกล้องจะเป็นสิ่งที่เกะกะ ลดความคล่องตัว ช่างภาพสารคดีหลายคนเลือกที่จะใช้เลนส์ไวแสงที่มีช่องรับแสงกว้างหรือฟิล์ม ISO สูง ๆ เพื่อให้ได้ความไวชัดเตอร์สูงขึ้นกว่าปกติแทนที่จะใช้ขาดังกล้อง หรือยอมปล่อยให้ภาพสั่นไหวไปบ้างหรือเกรนภาพที่หยาบขึ้นเพื่อแลกกับมุมมองที่ตื่นเต้นเร้าใจหรือเหตุการณ์ในเสี้ยววินาทีที่จะเกิดขึ้น

2.5.3 แฟลช

แฟลชเป็นแหล่งกำเนิดแสงที่ให้แสงจัดจ้าพอ ๆ กับดวงอาทิตย์โดยที่ตัวมันมีขนาดเล็กกะทัดรัด แฟลชจึงช่วยให้ถ่ายภาพในที่มืดได้และสามารถถ่ายภาพในสภาพแสงต่ำ ๆ ได้โดยไม่ต้องใช้ขาดังกล้อง

การใช้แฟลชเป็นศาสตร์สำคัญในการถ่ายภาพเพราะการควบคุมแสงแฟลชที่ดีจะทำให้ภาพออกมาดูสวยงาม แต่ในทางตรงกันข้ามหากควบคุมไม่ดีพอ ภาพที่ได้จะแบน แฉียงและขาดรายละเอียด

การใช้แฟลชที่ดีนั้นควรโยงสายแฟลชออกนอกตัวกล้องเพื่อให้เกิดแสงเงาซึ่งจะทำให้ภาพดูไม่แบนและแฉียง นี่คือวิธีการของช่างภาพสารคดีที่มีผู้ช่วย แต่สำหรับช่างภาพสารคดีที่ทำงานคนเดียว การใช้แฟลชที่มีแผ่นกระจายแสงทำให้แฟลชนุ่มลง จะช่วยแก้ปัญหาแสงแฟลชแบนและแฉียงได้

การใช้แสงแฟลชผสมกับแสงธรรมชาติในสภาพแสงต่ำ ๆ เป็นวิธีการทำงานของช่างภาพสารคดี การใช้แฟลชแบบปกติจะทำให้ฉากหลังขาดรายละเอียดกลายเป็นเงามืด ๆ จะทำให้เนื้อหาเรื่องราวในภาพขาดหายไป การใช้ความไวชัดเตอร์สัมพันธ์กับสภาพแสงร่วมกับแฟลชจึงเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับการถ่ายภาพเชิงสารคดีมากที่สุด

2.5.4 การจัดถ่ายภาพ

การจัดถ่ายภาพเป็นสิ่งที่ทำได้เพื่อให้ภาพมีคุณภาพสูงและสื่อความหมายได้ ในพื้นที่จริง เช่น การจัดสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในภาพเพื่อให้ดูเรียบร้อยสวยงามเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ การถ่ายภาพในธรรมชาตินั้นก็การจัดแต่งเช่นกัน และจะช่วยให้ภาพสื่อความหมายได้ชัดเจนขึ้น แต่อย่าเปลี่ยนแปลงหรือบิดเบือนข้อเท็จจริง

เพราะการถ่ายภาพสารคดีเป็นเรื่องที่ซับซ้อน ขบวนการถ่ายทำซ้ำและต้องเตรียมเรื่องราวที่อยาก رؤ้อยากเห็น และต้องดึงตัวเองเข้าไปสัมผัสกับเรื่องราวนั้น มันจึงเป็นการยากที่จะประสานความเป็นตัวเองเข้าไปในชิ้นงาน เพื่อที่จะดึงอารมณ์ของเรื่องราวออกมาได้อย่างชัดเจนและน่าเชื่อถือ ผู้ถ่ายต้องสามารถยอมรับและเข้าใจในสิ่งที่จะทำให้มากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6 บทวิเคราะห์และตัวอย่างงานศิลปะ

2.6.1 ประวัติของ Robert Capa

Robert Capa เกิดในวันที่ 22 ตุลาคม ปี ค.ศ 1913 ชาวฮังการีจากเมือง Budapest มีชื่อจริงว่า Endre Erne Friedmann ได้เคยถูกจับกุมมาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อยังอายุน้อยอยู่เนื่องจากได้มีกิจกรรมทางการเมืองร่วมกับกลุ่มต่อต้านรัฐบาล จึงต้องหลบหนีออกจากประเทศไปอยู่ในประเทศเยอรมันนี้ตั้งแต่อายุเพียง 18 ได้รับการศึกษาที่ Deutsche Hochschule fer Politik ในกรุง Berlin (1931-33) ความฝันแรกของเขาคืออยากเป็นนักเขียนแต่เมื่อได้ทำงาน part-time เกี่ยวกับการถ่ายภาพ ในห้องแล็บให้กับกลุ่มนิตยสาร Ullstein ในกรุงเบอร์ลิน ก็เกิดชอบขึ้นมา และได้ยึดเป็นอาชีพต่อมา ซึ่งเขาได้ขายภาพและเรื่องราวของ Leon Trotsky (บุคคลที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์ผู้หนึ่ง) ซึ่งเป็นงานชิ้นแรกของเขาให้กับนิตยสารกลุ่มนี้

เมื่อ Hitler ได้ยึดอำนาจในประเทศเยอรมันนี้สำเร็จเขาเกรงว่าจะมีอันตรายต่อชีวิต เนื่องจากเป็นชาวยิว จึงได้หนีไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เมื่อปี 1933 และที่นั่นเองเขาก็ได้พบกับนักเขียนและช่างภาพสาวชาวโปลิช ชื่อ Gerda Taro ต่อมาได้เป็นคู่หมั้นของเขา ทั้งสองได้พยายามหางานทำในฐานะช่างภาพและนักเขียนอิสระแต่ก็ลำบากมาก Andrei กับ Gerda จึงมีความคิดที่จะตั้งกลุ่มการทำงานของสามคนขึ้นมา โดยมีทั้งสองคนเป็นคนที่ทำงานให้กับบุคคลที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่งที่ไม่มีตัวตนและเพื่อให้ง่ายต่อการจดจำชื่อจึงได้ตั้งชื่อว่า Robert Capa เพื่อให้ใกล้เคียงกับผู้สร้างหนังชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงในขณะนั้นคือ Frank Capra เป็นจุดขาย และจะทำการขายภาพทั้งหมดภายใต้ชื่อ Robert Capa ดังนั้น Andrei และ Gerda จึงได้ตัดสินใจตั้ง association ขึ้นมาโดยที่ Gerda เป็นเลขานุการ และผู้จัดซื้อจัดขายภาพ ส่วน Andrei ก็เป็นช่างในสตูดิโอ และสองคนนี้จะเป็นลูกจ้างของช่างภาพชาวอเมริกันผู้ร่ำรวยผู้ซึ่งมีชื่อเสียงและพรสวรรค์สูงชื่อ Robert Capa ผู้ซึ่งกำลังมาเยี่ยมเยียนฝรั่งเศส

Andrei จะออกไปถ่ายรูป ล้างฟิล์มและอัดรูปส่วน Gerda ก็จะไปขายแก่นิตยสารและหนังสือพิมพ์ต่างๆ ภายใต้ชื่อของบุคคลที่ไม่มีตัวตนคือ Robert Capa และเนื่องจากว่า Robert Capa เป็นช่างภาพที่ร่ำรวยมาก ดังนั้น Gerda จึงไม่ยอมขายภาพให้แก่ใครในฝรั่งเศส ในราคาที่ต่ำกว่า 150 francs ต่อภาพซึ่งเป็นราคาที่สูงถึงสามเท่าตัวของราคาทั่วไป

ความลับนี้ถูกค้นพบในที่สุดโดย Lucien Vogel บรรณาธิการนิตยสาร Vuce แต่ก็ไม่เรื่องสำคัญเพราะเขาได้ส่งทั้ง Capa และ Gerda ไปยัง Spain ในปี 1936 เพื่อเขียนเรื่องและถ่ายรูปสงคราม ที่นี่เองที่เป็นที่ซึ่ง Capa ได้มีชื่อเสียงชั่วข้ามคืนจากการถ่ายภาพของทหารนายหนึ่งที่ดูยิงและกำลังล้มค่อหน้า ต่อตาของเขา ที่ Cordoba เนื่องจากมุมที่เขาอยู่และจังหวะของเหตุการณ์ที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกิดขึ้นทำให้เป็นที่สงสัยกันอยู่เป็นเวลานานหลายปีว่าเป็นภาพจริงหรือจัดขึ้นมา ต่อมากายก็ได้รับการยืนยันว่าเป็นภาพจริง และนักประวัติศาสตร์ยังได้ค้นพบอีกว่าทหารนายนั้นชื่อ Federico Borrell Garcea จากเมือง Alcoy (หรือ Valencia) แต่ว่า Gerda กลับเสียชีวิตในสนามรบ

สลดใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น Capa ตัดสินใจเดินทางไกลไปถ่ายรูปสงครามที่ประเทศจีน ในสงคราม Tairchwang... เมื่อกลับมาซึ่งยุโรป สงครามในสเปนยังยืดเยื้ออยู่ เขาจึงกลับไปทำงานถ่ายรูปจนกระทั่งสงครามยุติในปี 1939

จากนั้น Endre Erne Friedmann ก็กลายเป็น Robert Capa และได้ย้ายจาก Paris ไปอยู่ในกรุง New York เพื่อหางานทำและหนีจากกลุ่มต่อต้านชาวยิวซึ่งกำลังระบาดในยุโรป เขาเพิ่งจะไปอยู่ได้ไม่นาน สงครามโลกครั้งที่สองก็เกิดขึ้น Capa จึงรีบงานไปถ่ายรูปให้กับนิตยสาร Collier's Weekly แต่ถูกปลดในเวลาต่อมาจึงได้ไปทำงานเป็น staff photographer ให้กับนิตยสาร Life ในช่วงเวลานั้นเขาได้พบกับนักเขียนและศิลปินที่มีชื่อเสียงมากมายรวมทั้ง Picasso และ Hemingway

วันที่ 6 มิถุนายน 1944 วัน D-Day Capa ได้เสียชีวิตด้วยน้ำเข้าฝัองฝ่ากระสุนปืนจากฝ่ายตรงข้ามเพื่อที่จะถ่ายรูปการยกพลขึ้นบกของพันธมิตรที่หาด Omaha Beach ว่ากันว่าอาวุธที่ติดตัวเขาตลอดเวลาคือ Contax II สองตัวกับเลนส์ 50 มม. สองตัวและฟิล์มจำนวนมาก เขาถ่ายภาพประวัติศาสตร์นี้ไป 3 หรือ 4 ม้วน แต่ด้วยโชคชะตา เนกาตีฟเกิดเสียหายขึ้นในแล็บของนิตยสาร Life ในกรุง London เพราะเนกาตีฟละลายเนื่องจากคู่อุปฟิล์มร้อนเกินไป (บ้างก็ว่าใช้ที่เป่าผม) อย่างไรก็ตามนิตยสาร Life และแหล่งข่าวอื่น ๆ ก็ได้พิมพ์ภาพที่เหลือเพียง 11 เฟรม จากภาพที่ช่วยไว้ได้ทันออกสู่สายตาชาวโลกและตั้งชื่อว่า "slightly out of focus"

ในปี 1947 เขาก็ได้ติดต่อขอความร่วมมือจากเพื่อนช่างถ่ายภาพที่สนิทกัน เช่น Henri Cartier-Bresson, David ("Chim") Seymour, George Rodger และ William Vandivert เพื่อก่อตั้ง Magnum Photos... Agency แห่งแรกและแห่งเดียวของการเป็น "international cooperative agency of free lance photographers" และนี่เป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้งของ Capa เขากลายมาเป็นนักธุรกิจข้ามชาติ ทำกิจการขายภาพของสมาชิก Magnum ให้แก่แหล่งข่าวต่างๆทั่วโลก เมื่อกลุ่มได้โตขึ้นก็มีช่างภาพที่มีชื่อเสียงเข้ามาเป็นสมาชิกเพิ่มเติม เช่น Werner Bischof, Ernst Haas

หลังจากนั้นเขาพร้อมกับนักประพันธ์ John Steinbeck ได้เดินทางไป Russia และได้กลับมาพร้อมภาพและเรื่องราวที่น่าจดจำเป็นอย่างยิ่งให้กับนิตยสาร Ladies' Home Journal และกับนิตยสารนี้เอง กลุ่ม Magnum ได้ลงภาพ series ของชีวิตครอบครัวของคนทั่วโลก ภายใต้ชื่อ "People Are People the World Over" ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นให้กับ series ที่ชื่อ "Family of Man." ในเวลาต่อมา แม้ว่า Capa ไม่ต้องการที่จะไปถ่ายรูปสงครามอีกแล้ว แต่ก็ไม่สามารถที่จะปฏิเสธ "the birth of Israel" ในปี 1949 ได้ ซึ่งเขาได้ไปกับนักประพันธ์ชื่อ Irwin Shaw และในปี 1951 เขาได้รับเลือก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นประธานของMagnum

Capa เริ่มคิดถึงอนาคตโดยการเริ่มงานเขียนผนวกกับภาพถ่าย และได้เขียนให้กับนิตยสาร Holiday หลายชิ้นด้วยกัน และได้ออกหนังสือไปถึงสี่เล่มด้วยกัน คือ "Death in the Making" เกี่ยวกับ Spanish Civil War, "Waterloo Bridge" การทิ้งระเบิดในกรุง London, "A Russian Journal" บรรยายโดย John Steinbeck และ "Slightly Out of Focus" เกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่สอง (ขายให้กับ Hollywood แต่ยังไม่มีการสร้างเป็นภาพยนตร์) Capa ได้เคยพูดไว้ว่า "To me war is like an aging actress - more and more dangerous and less and less photogenic."

และในปี 1954 Capa ได้เดินทางไปประเทศญี่ปุ่นเพื่อแสดงนิทรรศการภาพถ่ายของกลุ่ม Magnum exhibition และขณะที่อยู่ที่นั่นเอง นิตยสาร Life ต้องการช่างภาพเพื่อไปถ่ายภาพสงคราม Indochina Capa เสนอตนเองต่างๆที่ได้สัญญากับทุกคนว่าจะไม่ถ่ายภาพสงครามอีกแล้ว Capa ไปถ่ายภาพร่วมกับกองทัพของฝรั่งเศส โดยมีช่างภาพของ Life อีกสองคนไปด้วยคือ John Mecklin และ Jim Lucas...เขาได้ตัดสินใจลงจากรดญี่ปุ่น เพื่อเดินทางไปหามุมมองถ่ายภาพ อีกประมาณ 5 นาทีต่อมา Mecklin กับ Lucas ได้ขึ้นเสียชีวิตจึงตามออกไปดู และพบว่าเขาเขาได้เหยียบโดนกับระเบิดขณะทำการถ่ายภาพให้กับนิตยสาร Life ยังมีชีวิตอยู่กอดคล้องไว้แน่น แต่ขาขาดทั้งสองข้างรวมทั้งขาดเจ็บสาหัสที่หน้าอก

Robert Capa เสียชีวิตเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 1954 ในเมือง Thai-Binh, Indochina เวลาประมาณบ่ายสามโมง ขณะที่ถูกนำส่งโรงพยาบาลสนาม พิธีศพของเขาถูกจัดในสมาคมเคร่งศาสนาแบบเก่าแก่ ที่บ้าน Purchase, New York ทั้งนี้กองทัพฝรั่งเศสได้มอบ War Cross with Palm ให้ในการที่เสียชีวิตขณะปฏิบัติหน้าที่ในสงครามด้วยความกล้าหาญ และได้มีการจัดตั้ง The Robert Capa Gold Medal Award ในปี 1955 สำหรับช่างภาพที่มีงานดีเด่นทางด้าน Photojournalism เพื่อเป็นเกียรติแก่เขา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.2 มุมมองและลักษณะของงาน

คุณภาพงานของ Capa มักได้รับการยกย่องว่าเป็นภาพที่สะท้อนถึงเหตุการณ์เหล่านั้นได้อย่างแท้จริง ด้วยอารมณ์และสถานการณ์ในตอนนั้น ทั้งนี้เขามักบอกตัวเองเสมอว่า ภาพที่ดีนั้นควรเป็นภาพที่เราเข้าใจใกล้กับสถานการณ์นั้นเพียงพอ อารมณ์ของภาพจึงปรากฏชัดเจนตามมา แต่ก็มีไม่น้อยที่ต่างตั้งข้อกังขาเกี่ยวกับภาพถ่ายของเขาว่า เป็นความจริงหรือเป็นสิ่งที่เขาสร้างขึ้นเองกันแน่ ประโยคที่เขามักแสดงทรรศนะเกี่ยวกับมุมมองและการถ่ายภาพนั้น คือ “ ถ้าภาพของคุณไม่ดีพอ คุณเข้าใจมันไม่พอนั่นเอง”

2.6.3 ลักษณะการทำงานและเข้าถึงสถานการณ์

การทำงานของเขาส่วนใหญ่มักอยู่ในสงครามและปัญหาการเมือง และภาพของเขาส่วนใหญ่ยังคงหยุดหัวใจของคนนับพันที่เกี่ยวข้องและรับรู้เกี่ยวกับสงคราม ภาพที่สร้างชื่อเสียงให้กับเขามากคือภาพของทหารที่กำลังดื่ม ถ่ายที่ Cerro Muriando ในปี 1936 และภาพอื่นๆ เช่น การทุบศีรษะและเสียดสีของทหาร เป็นต้น เขาเป็นคนที่กล้าได้กล้าเสียกับการทำงาน ยิ่งในเรื่องของอันตรายด้วยแล้ว ขึ้นชื่อว่าบ้าบิ่นเลยทีเดียวนะ แต่เขาจะไม่เข้าไปเสี่ยงกับอันตรายแบบหลบๆ ซ่อนๆ เมื่อเขารู้ว่าควรถอยเขาก็จะถอย การเข้าถึงสถานการณ์นั้นเขามักเอาตัวเองเข้าไปร่วมอยู่ในเหตุการณ์ด้วยถ้าเขามีโอกาส การที่เขาพร้อมอยู่ในสถานการณ์ ณ เวลานั้นมันทำให้เขาได้ภาพที่เขาต้องการ และใกล้ยิ่งขึ้นนั่นเอง

“ นักข่าวสงคราม มีลักษณะเหมือน การพนันแข่งม้า ชีวิตของเขาจะอยู่ในกำมือของเขาเอง เขาจะเป็นม้าตัวนี้หรือตัวนั้น หรือเขาจะถอยกลับนาที่สุดท้ายล่ะ ฉะนั้นฉันจึงตัดสินใจไปกับกองร้อย E ในการจู่โจมระลอกแรก ” โรเบิร์ต คาปา

2.6.4 วรรณคดีต่อสงคราม

เขาเชื่อว่าผลกระทบต่อเนื่องจากสงครามนั้นเลวร้าย จะกำจัดและสร้างสังคมใหม่ เขาต้องการเสนอถึงความกลัว ความโศกเศร้า และความพ่ายแพ้ แต่ไม่ใช่ความผิดศีลธรรม ความเสื่อมทางสังคมและการเมือง อันส่งผลต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน การกล้าที่จะแสดงจิตสำนึกและพลังแห่งความคิดออกมาทางภาพถ่ายเป็น สิ่งที่ช่างภาพข่าวควรมี ฉะนั้นช่างภาพข่าวสงครามในครั้งนั้นจึงมีเพียงไม่กี่คน ไม่น่าแปลกใจเลยว่าภาพธรรมดาของเขาบางภาพจะกลับมามีชื่อเสียงได้ถึงทุกวันนี้ เพราะเป็นภาพที่หาดูได้ยากและไม่มีอีกแล้วก็ได้ ภาพบางส่วนสะท้อนความทุกข์ทรมานของผู้บริสุทธิ์ สื่อสารได้อย่างชัดเจนและกระทบความรู้สึกของคนดู

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.5 ตัวอย่างงาน ที่สร้างชื่อเสียงให้กับ Robert Capa

ROBERT CAPA

ภาพถ่ายชิ้นแรกของ Robert Capa , Leon Trotsky , Copenhagen ในปี 1932

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 2 สงครามกลางในประเทศสเปน ปี 1936

รูปที่ 3 ภาพสงครามโลกครั้งที่ 2 ผู้หญิงอุ้มลูกหนีทหารนาซี ในประเทศฝรั่งเศส ปี 1944

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 5

รูปที่ 4,5 สงคราม โลกครั้งที่ 2 ยกพลขึ้นบก ที่หาด Omaha ในปี 1944

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

บทที่ 3

ข้อมูลอาชีพสัปเหร่อ

3.1 ความหมายของสัปเหร่อ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปีพ.ศ.2542 ได้เขียนความหมายของคำสัปเหร่อไว้ว่า

สัปเหร่อ (สัปปะเหร่อ) คือ ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับศพ ตั้งแต่ทำพิธีมัดตราสังข์ จนกระทั่งนำศพลงฝังหรือเผา

ในความหมายของสัปเหร่อ ก็ยังมีศัพท์ที่เกี่ยวข้องกันอีกคำได้แก่ ตราสังข์ , ศพ , ฝังและเผา

ตราสังข์ (ก) มัดศพ ผูกศพให้เป็นเปลาะๆ ด้วยด้ายดิบ

ฝัง (ก) จม หรือทำให้จมลงไปจากระดับพื้นจนมิดทั้งหมด

เผา (ก) ให้ร้อน ให้สุกหรือไหม้เป็นต้นด้วยไฟ

ศพ (น) ซากผี ร่างคนที่ตายไปแล้ว

อย่างไรก็ตามศัพท์ดังกล่าวสัปเหร่อก็คือ ผู้ที่ทำหน้าที่แปรสภาพ สังขารร่างกายของคน ที่ตายไปแล้ว ให้สูญสลายไปจากโลกอย่างสิ้นเชิง โดยการฝังซากศพไปในดินหรือเผาให้หมดไหม้ด้วยไฟ โดยอาจมีวิธีเฉพาะ คำว่าสัปเหร่ออาจอยู่คู่กับสังคมมนุษย์มาช้านาน เนื่องจากการตายนั้นเป็นสิ่งที่ปกคิของพวกเรา

78247

3.2 ระบบการจัดการศพในอดีต

ในอดีตคนส่วนใหญ่ถือว่า งานศพเป็นงานของชุมชน ที่คนในชุมชนต้องร่วมแรงร่วมใจช่วยเหลือกัน งานศพเป็นส่วนหนึ่งของระบบ “เอาแรง-ติดแรง” ซึ่งแผ่ขยายกว้างไกลมากกว่าพื้นที่ของงานศพไปสู่กิจกรรมอื่น ๆ ของชีวิต เช่น การทำนา, ทำไร่ เป็นต้น

เมื่องานศพเป็นงานของชุมชน สมาชิกส่วนใหญ่จึงมีประสบการณ์ต่อการจัดการในงานศพไม่มากก็น้อย โดยมีการแบ่งงานกันคร่าว ๆ ดังนี้ คือ ผู้ชายทำงานไม้ไผ่ (ทำแคร่หามศพ บ้านได้ผี ประตูดุผี) มักทายก ดูแลเรื่องข้าวของในพิธีสงฆ์ หญิงสูงอายุเตรียมข้าวของที่ใช้ในการอาบศพ ลูกหลานญาติพี่น้องของผู้ตายเป็นผู้อาบน้ำศพ ผู้ชายอีกกลุ่มหนึ่งจะรับหน้าที่ในการเผาศพ ซึ่งคนกลุ่มหลังนี้เองที่เราอาจเรียกอย่างลำลองได้ว่าเป็น “ สัปเหร่อ ”

ระบบการจัดการศพในอดีตดำเนินไปในลักษณะงานอาสา ช่วยเหลือกันและกันและทำงานแทนกันได้ ทำให้สัปเหร่อไม่มีตำแหน่งที่ชัดเจน

3.3 ที่มาของการเป็นสัปเหร่อ

กระบวนการเข้าสู่การเป็นสัปเหร่อมีลักษณะแบบจับพลัดจับผลู คือ ส่วนใหญ่มักจะเริ่มจากการได้เข้าไปพูดคุยและเห็นเป็นประจำ จากนั้นจึงเริ่มมีส่วนร่วมในการเผาศพมากขึ้นเรื่อย ๆ จนได้เป็นลูกมือ เมื่อสัปเหร่อคนก่อน ๆ เลิกราไป ก็จะเข้ามารับหน้าที่แบบเต็มตัวมากขึ้น

ในสมัยก่อนที่มีการเผาแบบเชิงตะกอน คนที่สามารถเผาศพได้จะมีอยู่หลายคน ในการเผาศพแต่ละครั้งจะมีชาวบ้านไปช่วยกันประมาณ 10 คน แต่เมื่อมีการเปลี่ยนเตาเผาจากเชิงตะกอนมาเป็นเตาเผาแบบปิด คือ เมรุ การจำกัดตัวบุคคลผู้ทำหน้าที่เผาศพก็เกิดขึ้น เนื่องจากเมรุเป็นสมบัติที่มีราคาแพงของวัด คนที่จะมาดูแลจึงไม่ใช่ใครก็ได้ แต่ต้องเป็นเจ้าของวัดและคนที่ชาวบ้านยอมรับการมีเมรุจึงนับเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ทำให้สถานะของสัปเหร่อชัดเจนขึ้น อย่างไรก็ตาม โดยส่วนใหญ่ ผู้ทำหน้าที่เป็นสัปเหร่อก็มีได้เป็นสัปเหร่อตลอดเวลา หากดำเนินชีวิตเหมือนชาวบ้านทั่วไป การเป็นสัปเหร่อเป็นเพียงหน้าที่ชั่วคราวในยามที่มีงานศพเกิดขึ้น เมื่องานศพผ่านพ้นไปแล้ว สัปเหร่อก็ดำเนินชีวิตตามปกติ

3.4 หน้าที่และจรรยาบรรณของสัปเหร่อ

ในอดีต ดังได้กล่าวไว้แล้วว่า งานศพเป็นงานของชุมชน สัปเหร่อจึงรับหน้าที่เฉพาะการเผาศพเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีผู้เสียชีวิตแบบไม่ปกติ ซึ่งต้องมีการฝังศพไว้สักระยะหนึ่งก่อน สัปเหร่อก็จะมีหน้าที่ขุดกระดูกเพิ่มเข้ามา

งานของสัปเหร่อเริ่มจากการเตรียมเมรุเผาศพ โดยสัปเหร่อจะกวาดเถ้ากระดูกของศพที่เผาก่อนหน้านี้ เพื่อไม่ให้ปะปนกับศพที่กำลังจะเผา และขอซื้อที่จาก “ ขายกะลาตากะลี ” ก่อนการเผาศพ สัปเหร่อจะทำการเปิดโลงและตัดสายที่มัดมือมัดเท้าของศพ จากนั้นจึงล้างหน้าศพด้วยน้ำมะพร้าว เมื่อญาติ ๆ ผู้ตายช่วยกันเคลื่อนศพไปสู่เมรุแล้ว สัปเหร่อก็จะดำเนินการเผาตามขั้นตอนต่าง ๆ กินเวลาประมาณ 1 – 2 ชั่วโมง จึงแล้วเสร็จ สามารถเก็บกระดูกให้ญาติพี่น้องที่รอรับอยู่

ในการปฏิบัติหน้าที่ สัปเหร่อต้องมีจรรยาบรรณที่สำคัญคือ การไม่เลือกปฏิบัติ ต้องเผาศพให้เจ้าภาพทุกรายโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง และจะต้องทำหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบและเรียบร้อยทุกขั้นตอน นับตั้งแต่การทำความสะอาดเผาในการเตรียมเมรุ จนถึงขั้นตอนการเก็บกระดูกและการทำหน้าที่ของสัปเหร่อในอดีตจะทำหน้าที่เพื่อเอาบุญ ไม่ใช่เอาเงิน

3.5 บทวิเคราะห์ของสัปรหรอกับความกำกวม กำกวม

ความเป็นสัปรหรอมีความกำกวม กำกวม (liminality) อยู่หลายด้าน เริ่มจากการที่เป็น สัปรหรอต้องทำงานอยู่กับศพ นอกจากนี้สัปรหรอยังเป็นตัวกลางระหว่างคนเป็นกับคนตาย ระหว่าง โลกนี้กับโลกหน้าด้วย เมื่อพิจารณาในแง่พิธีกรรมก็จะพบว่า สัปรหรอเป็นฆราวาสเพียงคนเดียวที่ อยู่ในขั้นตอนการเปลี่ยนผ่านจากศพที่เนาเปื้อย น่ารังเกียจ ไปเป็นเถ้ากระดูกอันเป็นที่เคารพของ ญาติพี่น้องผู้ตาย หรือการเปลี่ยนผ่านจากสิ่งสกปรกกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ภาวะกำกวมเหล่านี้ ทำให้สัปรหรอมีความเป็นมลพิษ (pollution) อันนำมาซึ่งความ เป็นอันตรายและอำนาจ กล่าวคือ ในด้านหนึ่งสัปรหรอได้รับการยอมรับนับถือว่าเป็นผู้มี ความสามารถในการรับหน้าที่อันสำคัญและมีความจำเป็นต่อชุมชน แต่ในอีกด้านหนึ่ง การทำงานที่ ต้องจับต้องศพก็เป็นมลทินที่อาจทำให้ชาวบ้านบางคนรังเกียจ แม้ว่าพวกเขาจะไม่แสดงออกมาตรง ๆ ก็ตาม

ในปัจจุบันโดยส่วนใหญ่ความเป็นสัปรหรอในชุมชนมีความกำกวมในเชิงความหมายในแง่ ลบ ซึ่งแตกต่างจากในอดีต จะพบว่าการแบ่งช่วงชั้นของสัปรหรออย่างกว้างขวางเพื่อไม่ให้ สัปรหรอในแบบที่ตนเป็นนั้นตกอยู่ในช่วงชั้นต่ำสุด คือ สัปรหรอหากิน ซึ่งถือว่าเป็นมลพิษ ชั้น สูงสุด แต่ในทางกลับกันก็ยังมีผู้ที่สร้างภาพลักษณ์ของอาชีพนี้ในแง่ที่ดีผ่านหน้าที่และชีวิตรอบด้าน มากกว่าการเผาศพ ปัจจุบันมีการเรียกผู้ที่ทำหน้าที่เผาศพ อย่างเป็นทางการว่า เจ้าหน้าที่จัดการศพ หรือเจ้าหน้าที่ฌาปนกิจ เพื่อเป็นการสร้างภาพลักษณ์ให้ดีขึ้น ดังนั้นการมองสัปรหรอโดยไม่ยึดติด กับภาพเหมาโดยรวม อาจทำให้ในอนาคตอาชีพนี้มีการจัดระเบียบ และพัฒนาศักยภาพของผู้ที่จะ มาทำหน้าที่ในอาชีพนี้กันอย่างจริงจัง

3.6 มุคคัลที่ต้องการนำเสนอ

3.6.1 ประวัติคุณเนรมิต ศรีเมือง (ลับหระอไฮโซ)

คุณเนรมิต ศรีเมือง อายุ 38 ปี เป็นคนจังหวัดฉะเชิงเทรา มีอาชีพหลักคือทำนาต่อมาไม่นานก็ย้ายมาประกอบอาชีพเลี้ยงปลาที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พออายุได้ 20 ปี จึงตัดสินใจบวชเป็นพระจำพรรษาอยู่ที่วัดบัวขวัญ จังหวัดนนทบุรี ระหว่างบวชพระนอกจากจะศึกษาพระธรรมแล้วนั้น เขายังสนใจงานด้านลับหระอ ด้วยเหตุผลที่จำนวนคนที่ทำงานด้านนี้ในขณะนั้นมีน้อยอีกทั้งตนเองก็อยากช่วยเหลือเพื่อทำกุศลให้แก่ตนเองและช่วยเหลืองานในวัดไปพร้อมกัน หลังจากที่บวชพระเป็นเวลา 5 ปี ก็สึกจากการเป็นพระ ระหว่างนั้นก็ช่วยเหลืองานที่วัดบัวขวัญพร้อมทั้งศึกษาเรียนรู้กระบวนการ พิธีกรรม ตลอดจนจินตนาและบทสวดต่าง ๆ จนเกิดความชำนาญเป็นระยะเวลา 6 ปี ด้วยใจรักงานด้านนี้และการทำงานที่ไม่มีการแข่งขันใด ๆ จึงทำให้เป็นที่พอใจแก่เจ้าภาพ และผู้พบเห็น อีกทั้งเขายังเป็นคนแรกที่สร้างความภาคภูมิใจในอาชีพนี้ให้มีฐานะทางสังคมที่ไม่ต่างจากอาชีพอื่น ๆ โดยการเปลี่ยนภาพลักษณ์ของอาชีพนี้ด้วยการแต่งกายที่สุภาพ และดูเป็นทางการและเอกลักษณ์ในแบบฉบับตัวเอง การพูดจาอ่อนน้อม สุภาพและเป็นกันเอง ทำให้เขากลายเป็นที่กล่าวขานและสร้างความพึงพอใจแก่เจ้าภาพ สถานที่ ตัวเขาเองและครอบครัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.6.2 กระบวนการทำงาน

งานของคุณเนรมิตจะเริ่มเมื่อ นำศพเข้ามาในศาลาวัดจตุรปูบอภกกล่าวดวงวิญญาณและ แต่งหน้าศพ จัดแจงท่าทางของศพ กล่าวคือ เขาต้องทำการตัดศพให้อยู่ในสภาพที่พร้อมจะรดน้ำศพ ได้ เมื่อญาติพี่น้องทำการรดน้ำศพเรียบร้อยแล้ว ก่อนนำศพลงโลง เขาจะทำการซื้อที่ทางให้แก่ผู้ขาย ชนม์โดยให้ญาติพี่น้องนำเงินไปส่งไปในโลง ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวอื่น ๆ อีกของผู้ตายจากนั้นจะ นำศพลงโลงและทำการมัดตราสังข์แล้วปิดฝาโลง จากนั้นจะเป็นการสวดอภิธรรมศพซึ่งแล้วแต่ เจ้าภาพจะสวดนานเท่าใด เขายังบอกอีกว่าการสวดอภิธรรมจะไม่มีสวดวันคู่เพราะจะมีคนตาย ตามมาเรื่อย ๆ และเมื่อถึงกำหนดวันเผาเขาจะเป็นผู้ทำหน้าที่เคลื่อนย้ายศพ ไปยังเมรุ โดยให้พระสงฆ์ เป็นผู้ถือสายสิญจน์ วนด้านซ้ายของเมรุ 3 รอบ จากนั้นจะเป็นพิธีทอดผ้าบังสุกุลและพิธีเผาศพ ตามลำดับ โดยเขาจะเป็นผู้แก้มัดตราสังข์และนำน้ำมะพร้าวล้างหน้าและรดทั่วศพเพื่อเป็นการชะ ล้างให้ผู้ตายบริสุทธิ์และไปสู่สุคติ ในพิธีการนี้เองก่อนการเผาเขาต้องนำเงินในโลงจำนวนหนึ่งไป ทำบุญกับพระในตอนเช้าเพื่ออุทิศส่วนกุศลแก่ผู้ตาย ในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น เขาจะมาเก็บและ จัดเรียงอัฐิเพื่อให้ญาติพี่น้องนำไปทำพิธีลอยอังคาร อีกส่วนจะเก็บไว้ใน โถงเพื่อให้ญาติเก็บไว้ กราบไหว้ต่อไป

3.7 ข้อคิดจากอาชีพลับหรือ

การประกอบอาชีพนี้คุณเนรมิตบอกว่าทำให้เขารู้จักกับชีวิต ไม่ว่าจะ เป็นความเสียใจ สูญเสีย เหล่านี้ทำให้เราควรดำรงชีวิตอยู่ในความไม่ประมาทต่อโลก การรู้จักให้และช่วยเหลือผู้อื่น โดยไม่หวังผลตอบแทน คติประจำใจของเขา คือ การหมั่นทำความดีเพื่อโลกนี้และโลกหน้า เพราะ ความดีเท่านั้นเป็นสิ่งที่คงอยู่ติดตัวเราตลอดไป สิ่งยึดเหนี่ยวในการทำงานของเขาก็คือ พ่อแม่ เป็นอันดับแรก ครอบครัว และพระเจ้าที่นับถือ ส่วนเรื่องคาถาอาคมเป็นสิ่งที่ใช้ในงานเท่านั้นและ ไม่สามารถบอกกล่าวให้คนทั่วไปฟังได้ เขายังเล่าถึงการทำงานในอาชีพนี้อีกว่าควรทำอย่างมี เหตุผลคือ ทำเพราะอะไร เหตุผลเขาก็ว่าเขาอยากสร้างกุศลเป็นหลักและทำงานเพื่อส่วนรวมเท่านั้นเอง ส่วนผลพลอยได้ไม่ว่าจะเป็นชื่อเสียงเงินทอง มันเป็นผลจากการที่เขาตั้งใจทำงานและทำ อย่างเต็มที่มากกว่าค่าตอบแทนที่ดูจะคุ้มค่าสำหรับเขาที่สุดกลับเป็นความสุขใจที่ได้ทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ท้ายสุดเขายังพูดถึงบันปลายของชีวิตยามแก่เฒ่าเมื่อเขาไม่สามารถที่จะประกอบอาชีพนี้ต่อไปได้ เขาบอกว่าสัปเหร่อก็คือคนธรรมดาหนึ่งแหละแก่เฒ่าก็ต้องการที่สงบความสุขทางใจ เมื่อร่างกาย เรี่ยวแรงหมดลง เขาจะกลับไปอยู่บ้านเกิดทำไร่ทำสวน อยู่อย่างสงบกับครอบครัวจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

วิเคราะห์ข้อมูล

อาชีพสัปเหร่อ เป็นอาชีพที่มักถูกมองในแง่ลบ อันเนื่องมาจากลักษณะในการทำงานที่ต้องมีการจับต้องศพ อีกทั้งภาพลักษณ์ของสัปเหร่อรุ่นก่อน ๆ ที่ไม่ค่อยจะดีนักทำให้ภาพรวมของอาชีพนี้อยู่ในฐานะต่ำทางสังคม แต่ในทางกลับกันก็ยังมีสัปเหร่อที่รักในหน้าที่ที่ทำงานอยู่ และต้องการสร้างภาพลักษณ์ของอาชีพนี้ให้ดีขึ้นก็มีอยู่ซึ่งเป็นจำนวนน้อย และบุคคลที่ทำอาชีพนี้ก็ไม่ได้แตกต่างไปจากอาชีพอื่น ๆ เพียงแต่ในส่วนหน้าที่การทำงานของเขาเป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่เกรงกลัว แต่สำหรับสัปเหร่อมันคือหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ และผลพลอยได้ที่ได้รับอาจเป็น การได้เห็นการตาย ความสูญเสีย ความโศกเศร้า ทุกอย่างเป็นเรื่องอนิจจังของเพื่อนมนุษย์มันทำให้เขาคำรงชีวิตด้วยความไม่ประมาท ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงต้องการนำเสนอแง่มุมชีวิตของสัปเหร่อคนหนึ่งที่มีเอกลักษณ์และความภาคภูมิใจในอาชีพนี้ออกมาเป็นชีวิตในแต่ละวันของเขาที่ให้แง่คิดในการดำรงชีวิตแก่ผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

ฉะนั้นการนำเสนองาน ข้าพเจ้าต้องหาข้อมูลของสัปเหร่อที่ข้าพเจ้าต้องการ โดยอาศัยการค้นหาดตามสื่อต่าง ๆ และสอบถามจากบุคคลที่ประกอบอาชีพนี้หลาย ๆ คน โดยต้องใช้ระยะเวลา นานพอสมควร และเมื่อได้ข้อมูลบุคคลที่ต้องการนำเสนอ ข้าพเจ้าต้องทำการติดต่อเพื่อขอถ่ายภาพ และบอกจุดประสงค์และขอบเขตของงานคร่าว ๆ ให้สัปเหร่อฟัง เพื่อให้เข้าใจตรงกัน

การถ่ายภาพจำเป็นต้องใช้ความกล้าเพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความตาย พิธีฃาปนกิจ การได้เข้าไปคลุกคลีบ่อยครั้งและใช้เวลานานกับการถ่ายภาพจะทำให้เหตุการณ์ที่เจอเป็นเรื่องธรรมดา อีกทั้งลักษณะภาพที่ได้ออกมาจะมีทั้งระยะใกล้ไกล ทำให้เห็นเรื่องราวชัดเจนมากขึ้น และที่สำคัญอีกเรื่องก็คือ การสร้างความเป็นกันเองระหว่างตัวแบบและช่างภาพ ซึ่งจะส่งผลให้ภาพออกมาเป็นธรรมชาติ เพราะตัวแบบไม่เกร็งหรือกลัวกล้อง ทำให้การสื่อสารออกมาตรงประเด็นมากยิ่งขึ้น

บทที่ 5

กระบวนการสร้างงาน

5.1 การวางแผนในการถ่ายภาพ

หลังจากที่ได้ศึกษาข้อมูลของการถ่ายภาพแนวสารคดีเพื่อใช้เป็นแนวทางในการถ่ายแล้ว นั้น การศึกษาหาข้อมูลอาชีพสัปเหร่อจากสื่อต่าง ๆ การสัมภาษณ์จากบุคคลที่ประกอบอาชีพนี้ โดยตรงจากหลายสถานที่ และติดต่อเพื่อจะนำเสนอในงาน

5.2 การวางแผนและดำเนินงานก่อนการถ่ายภาพ

การวางแผนและดำเนินงานก่อนการถ่ายภูมุนั้น เริ่มต้นจากการหาข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ สัปเหร่อจากสื่อต่าง ๆ ได้แก่ บทความ จากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน หนังสือที่มีชื่อว่า “สัปเหร่อ” เทปบันทึกการวีไอพีเกี่ยวกับอาชีพสัปเหร่อ เป็นต้น การสัมภาษณ์จากบุคคลที่เคย และกำลังประกอบอาชีพนี้จำนวนหนึ่ง โดยข้าพเจ้าใช้เวลาานพอสมควรจนได้สัปเหร่อที่มี เอกสิทธิ์และน่าสนใจ สัปเหร่อที่ที่ต้องการนำเสนอคือ คุณเนรมิต ศรีเมือง เป็นเจ้าหน้าที่ ฌาปนกิจสถานประจำวัดบัวขวัญ จังหวัด นนทบุรี จากนั้นได้ทำการติดต่อเพื่อขอสัมภาษณ์และ ถ่ายทำ

ก่อนอื่นข้าพเจ้าจะบอกถึงจุดประสงค์และขอบเขตของงานโดยรวม เพื่อให้เข้าใจตรงกัน และสร้างความคุ้นเคยกับเขา จากนั้นข้าพเจ้าจะสอบถามข้อมูลกระบวนการทำงานของเขาคร่าว ๆ และทำการนัดหมายเพื่อทดลองถ่ายในวันรุ่งขึ้น เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้เห็นการทำงานจริงและหา มุมมองที่จะนำมาเสนออย่างคร่าว ๆ ไว้ก่อน ข้าพเจ้าจึงจัดเตรียมอุปกรณ์ในการถ่ายภาพ ดังนี้

กล้อง SLR Canon EOS 300V	1 ตัว
เลนส์กล้อง 135 70 – 200 mm	1 ตัว
เลนส์กล้อง 135 50 mm	1 ตัว
ฟิล์มขาวดำ 135 Kodak Tmax 400	3 ม้วน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3 ขั้นตอนการทดลองการทำงาน

การทดลองถ่ายภาพในตอนแรก ข้าพเจ้าจะพยายามเรียนรู้กระบวนการทำงานเพื่อที่จะได้ หามุมมองให้สอดคล้องกับเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ การถ่ายภาพในตอนแรกข้าพเจ้าถ่าย กระบวนการทำงานคร่าว ๆ เพื่อดูลักษณะของเรื่องที่จะนำเสนอ ซึ่งการถ่ายภาพในครั้งแรกนั้นพบ ปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่หลายข้อแต่ปัญหาหลักคือ ความรู้สึกกลัวระหว่างการทำ และพลาดในบาง จังหวะที่สำคัญของการทำงาน และหลังจากที่ล้างภาพออกมา ภาพบางภาพมีคมองไม่เห็น รายละเอียด เพราะการวัดแสงที่ผิดพลาด แม้จะถ่ายภาพได้มากมายอย่างที่ตั้งใจไว้ แต่ภาพที่ออก มายังไม่สามารถสื่อสารได้ตรงประเด็นและยังขาดความประณีตตั้งใจ เน้นที่ปริมาณมากกว่า คุณภาพ ทำให้ข้าพเจ้าต้องวางขอบเขตงานให้แคบลง รวบรวมภาพที่ต้องการนำเสนอให้ชัดเจนเป็นไป ในแนวทางเดียวกัน และจัดเตรียมอุปกรณ์เพิ่มเติมเข้าไปอีกสำหรับการถ่ายทำครั้งต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3.1 ภาพจากการทดลองถ่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.4 ขั้นตอนการทำงานจริง

การถ่ายภาพในขั้นตอนนี้จำเป็นต้องอาศัยการประเมินผลจากการถ่ายภาพครั้งก่อน เพื่อลดปัจจัยที่จะส่งผลต่อภาพถ่ายทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้ตรงประเด็น การถ่ายทำจริงสิ่งแรกที่ต้องทำคือ การบอกกล่าวและทำความเข้าใจกับทางเจ้าภาพของงาน เพื่อขออนุญาตถ่ายโดยบอกจุดประสงค์และขอบเขตของงานให้เข้าใจตรงกัน จากนั้นข้าพเจ้าก็จะถ่ายภาพ เริ่มตั้งแต่กระบวนการในอันดับแรก ๆ คือ การขนย้ายศพจนกระทั่งถึงการนำศพลงโลง ในระหว่างนั้นอาจมีศพอื่นอีกในศาลาอื่น ๆ ก็ตามไปถ่ายในขั้นตอนแรกถ้าไม่ทันอย่างไรก็ข้ามไปถ่ายให้ทันในขั้นตอนอื่นจนเสร็จ หลังจากนั้นข้าพเจ้าต้องรอเวลาจนถึงวันฌาปนกิจจึงถ่ายขั้นตอนเหล่านั้นจนเสร็จ วันรุ่งขึ้นต้องถ่ายเก็บเรื่องราวของการเก็บอัฐิและทำพิธีเป็นอันเสร็จ ระหว่างนั้นหากอยู่ในช่วงที่ไม่มีงานฌาปนกิจข้าพเจ้าก็จะถ่ายเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตที่นอกเหนือจากการทำงานของเขา ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว , บุคคลที่ชื่นชอบเขาในการทำงานของเขา , งานอดิเรก เป็นต้น

การถ่ายภาพของข้าพเจ้าสร้างมุมมองโดยการใช้เลนส์มุมกว้างมาประกอบเพื่อให้ภาพดูแปลกตาและเหมือนได้ใกล้กับเหตุการณ์จริง การใช้แฟลช เพื่อเปิดรายละเอียดของเรื่องราวในงานให้ชัดเจนขึ้น อุปกรณ์ที่ใช้มีดังนี้

กล้อง 135 Canon EOS 300 V 1 ตัว

เลนส์กล้อง 135 24-90 mm 1 ตัว

แฟลช Canon 550 EX

ฟิล์มขาวดำ Kodak Tmax 400 10 ม้วน

อุปกรณ์ในการล้างและอัดภาพ

น้ำยา Tetenal Variospeed W1 L.Conc 2 ขวด

น้ำยา Telenal Stop Bath Odourless 1L. 2 ขวด

น้ำยา Telenal Superfix 1 L.Conc 2ขวด

กระดาษอัด Kentmere ขนาด 10*12 นิ้ว 4 ซอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.4.1 ภาพผลงาน

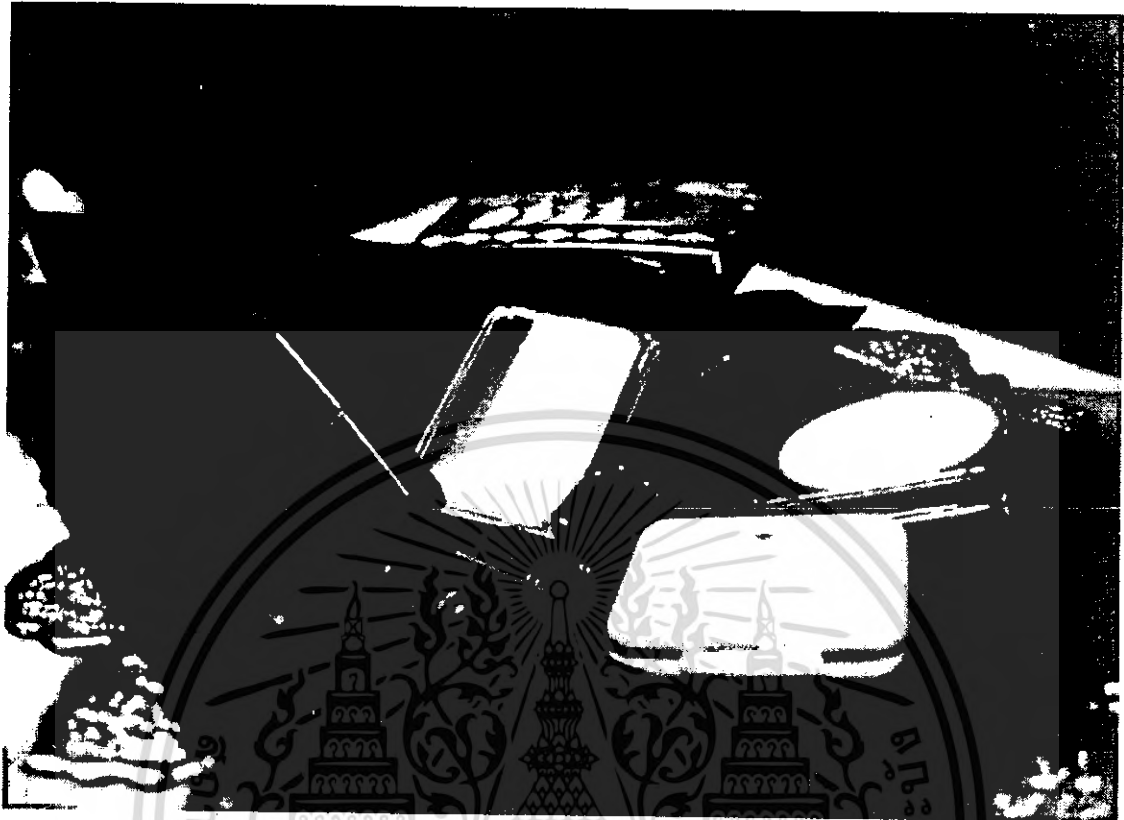
รูปที่ 1 เตรียมตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

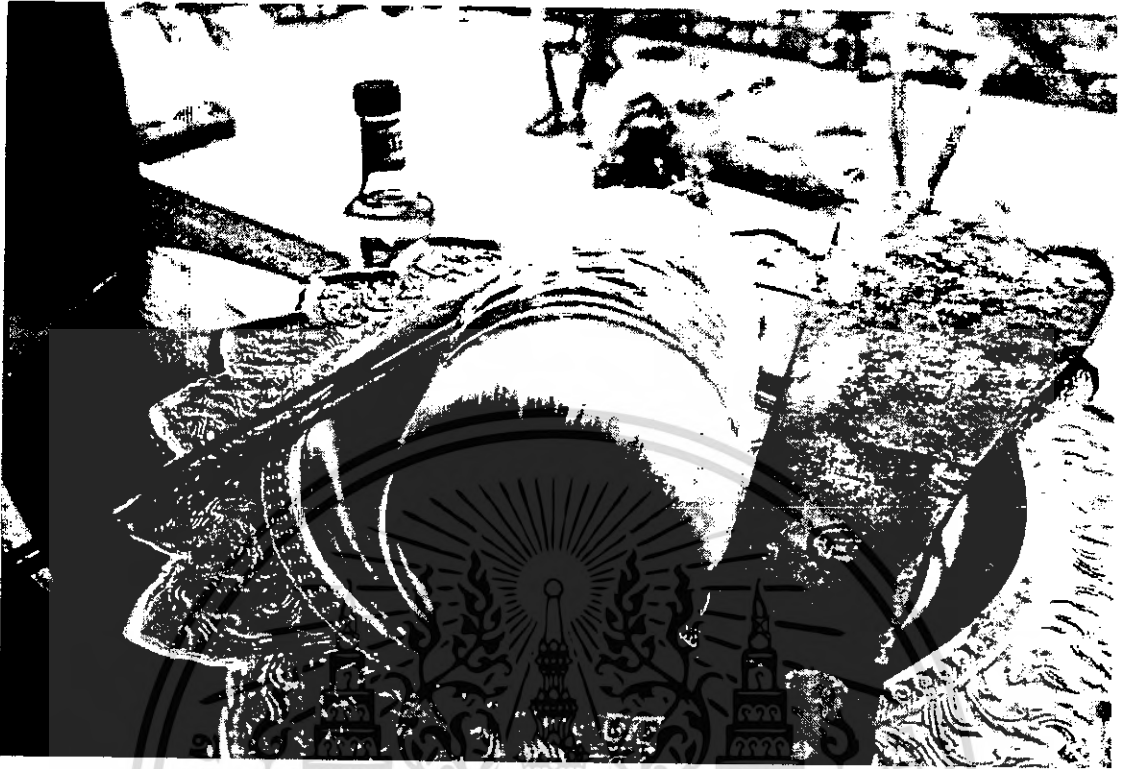
รูปที่ 2 ขอพร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 3 ประทีนโหมม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 4 พันธนาการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 5 ตัวตน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 6 เริ่มงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 7 แต่งหน้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 8 สะกด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

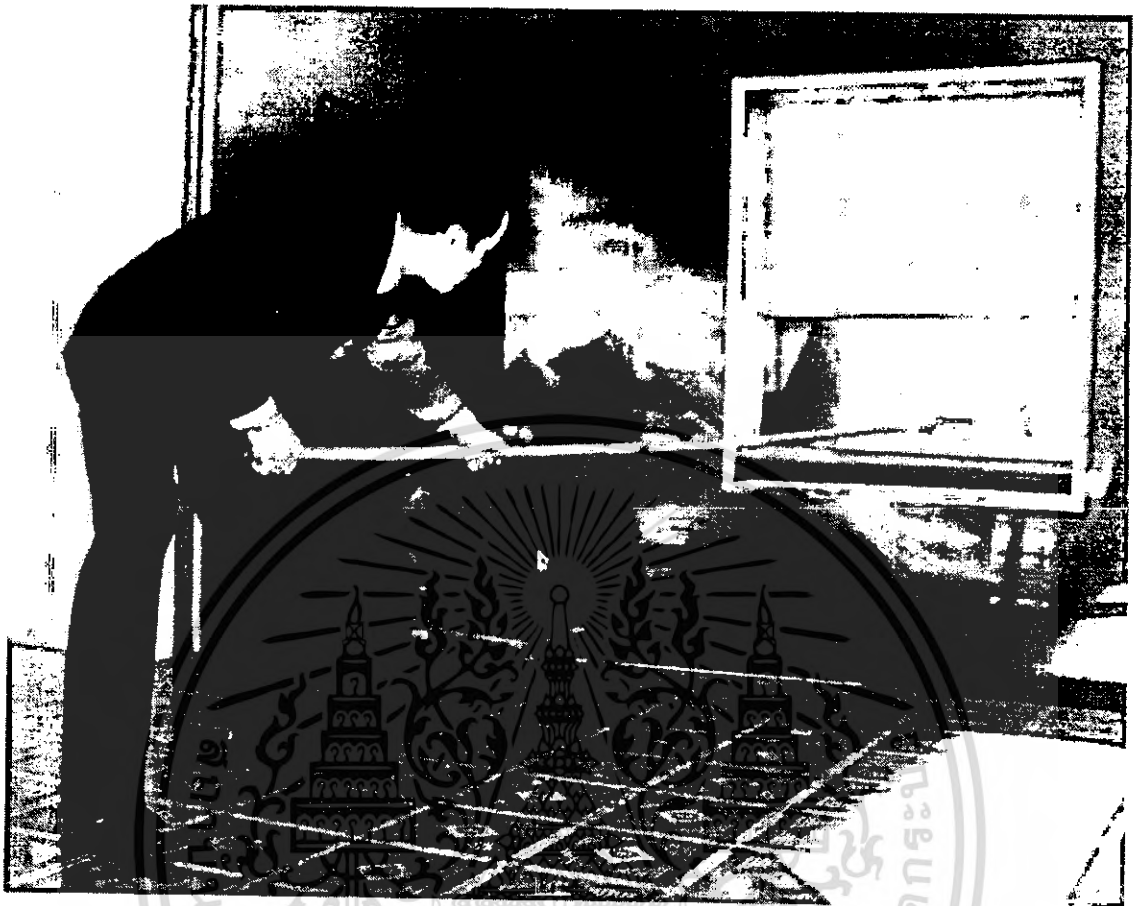
รูปที่ 9 เตรียมสวด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 10 ชะล้างให้บริสุทธิ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 11 ไปไม่กลับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 12 เหลือเพียงเก้าอี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 13 ผู้สูติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 14 ที่ยึดเหนี่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 15 พักใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 16 พักกาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 17 ยินดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 18 ปรีดา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 19 ส่วนอนิจจัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

สรุปผล

บทสรุปจากปัญหาที่เกิดขึ้น

สรุปผลปัญหาที่เกิดขึ้นเริ่มตั้งแต่การทดลองถ่าย ปัญหาของข้าพเจ้าคือการจับประเด็นของเรื่องยังไม่ชัดเจน ปัญหารองลงมาที่เป็นในส่วนของความชัดเจนของภาพที่ไม่สามารถมองเห็นรายละเอียดได้เพราะมีคเกินไป มุมมองในการถ่ายทอดยังไม่ดีและความผิดพลาดในการจับจังหวะช่วงเวลาสำคัญในกระบวนการทำงานไม่ได้ ส่งผลให้การทดลองถ่ายในครั้งแรกนั้นเน้นไปที่ปริมาณเสียมากกว่า การแก้ไขปัญหของข้าพเจ้านั้นก็คือการเพิ่มอุปกรณ์เข้ามาช่วยในงาน ได้แก่ การใช้แฟลชเพื่อเปิดรายละเอียดในงานและวัดแสงแบบเฉลี่ย เพราะในตอนแรกนั้นใช้ฟิล์มที่มีค่า ISO 400 เพื่อให้สามารถถ่ายในสถานที่ที่ค่อนข้างมืดได้โดยไม่ต้องใช้แฟลช เพราะการใช้แฟลชนั้นอาจสร้างความประหม่าตกใจแก่ตัวแบบได้ในตอนแรก อีกทั้งข้าพเจ้าวัดแสงแบบเฉพาะจุดทำให้การวัดแสงของข้าพเจ้าเกิดความผิดพลาดบ่อยครั้ง ส่งผลต่องานดังที่กล่าวไว้ข้างต้น

เลนส์มุมกว้าง ที่ข้าพเจ้านำมาใช้เพิ่มในการถ่ายครั้งนี้เพื่อช่วยให้ภาพดูน่าสนใจ แปลกตา และรู้สึกเหมือนได้เข้าไปเห็นเหตุการณ์ใกล้ ๆ อีกปัญหาหนึ่งของข้าพเจ้าก็คือ ระยะเวลาในการถ่ายทำที่ไม่แน่นอนต้องใช้เวลาานเพราะมีเหตุหลายปัจจัยอันได้แก่ ช่วงเวลาที่ไม่มีการมาปฏิบัติงานเกิดขึ้น เจ้าภาพงานไม่อนุญาตให้ถ่ายทำ เป็นต้น ทางแก้ไขของข้าพเจ้าคือ ติดตามสอบถามกับเจ้าหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ ไปถ่ายทำทุกครั้งเมื่อมีงาน ส่วนปัญหาในการสื่อสารกับเจ้าภาพงาน ข้าพเจ้าจะพยายามแจ้งให้ทราบถึงจุดประสงค์หลักและขอบเขตของงาน ให้เข้าใจตรงกันตั้งแต่นั้น ๆ

บรรณานุกรม

ผู้จัด บริษัทโพธิพลัส เทปบันทึกรายการ วีไอพี ตอน “ ยาย ชีวิตนี้เกิดมาเพื่อเป็น สัปเหร่อ ” วันที่ 5 พฤศจิกายน 2547 และ “ สัปเหร่อไฮโซ ” วันที่ 22 มกราคม 2550

ผู้เขียน คุณทิวศักดิ์ วรฤทธิ์เรืองอุไร วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา เรื่อง “ สัปเหร่อกับการจัดการศพของชุมชน ” มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ปี 2548

ผู้เขียน ผู้จัดการรายวัน บทความ เรื่อง “ ธุรกิจงานศพ ความตายครบวงจร ” วันที่ 13 ตุลาคม 2547

ผู้แต่ง ราม ลิจิต หนังสือเรื่อง “ สัปเหร่อ ” สถานที่พิมพ์ บริษัท ฐานการพิมพ์ จำกัด สำนักพิมพ์ อนิส อดิถันต์ ปี 2546

WWW.AMIVITALE.COM

WWW.GOOGLE.COM

WWW.MCOT.NET

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้แต่ง

นางสาว กัทสา เหล่าณิวัฒนา เกิดเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ 2525 เป็นคนจังหวัดลำปาง มีพี่น้อง 5 คน เป็นคนที่สอง จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ที่โรงเรียนลำปางกัลยาณี และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้